

La superació de la violència

Aquesta exigència, no toca ja solament el punt de la guerra i de la pau, sinó que s'estén irresistiblement a altres valors essencials de l'Evangeli que la llarga coexistència amb cultures actualment envellides ha portat potser a obnubilar, a oblidar i potser fins a capgirar. En simetria amb el problema de la pau, acut justament a l'esperit el de la no violència. No és difícil de reconèixer darrera les timideses cristianes de cara a una renúncia ferma i definitiva a la violència, tota una sèrie de condicionaments derivants de la cultura dominant de l'Occident, tant en el sentit de considerar la violència com un factor ineliminable de l'estructura social, com també en el sentit d'instrumentalitzar el refús de la violència per a la conservació d'una particular estructuració social existent. Ambdues posicions sembla que es remuntin a opcions de filosofia social o d'estratègia política típiques d'un determinat sistema cultural, en perjudici d'una lectura directa i plena del sermó de la muntanya.

Crec que els cristians, posats per la Providència a viure en els nostres dies, són cridats a donar testimoniatge —anàlogament a tot el que es va esdevenir als primers segles— que **la violència és la primera conseqüència i el procediment mateix del pecat, és a dir, és l'efecte de l'entrada de Satanàs en la història dels homes.** Si és veritat, com de fet ho és, que **tot nou acte de violència introdueix energia satànica en la història del món,** una energia que l'home no pot dominar, adquireix valor normatiu la indicació del Nou Testament segons el qual **l'única manera de vèncer i de superar la violència no és respondre amb una altra violència «defensiva», sinó sortir del sistema de la violència que és un dels factors portadors del «misteri d'iniquitat».** És necessari comprendre cada vegada millor per què en la narració del Gènesi Déu impedeix fins i tot que sigui escampada la sang de Caïn: Déu protegeix el mateix fratricida amb un senyal misteriós perquè ningú no el mati (Gènesi 4:15). Tal comportament serà explicat després de l'Aliança del Sinaí, quan el Senyor dirà al seu poble: «No contaminareu la terra on habiteu. La sang, efectivament, contamina la terra... No feu impura... la terra on habiteu, on jo habito enmig de vosaltres». Tot això és molt més veritat avui, després que el Verb de Déu «es féu carn, i posà entre nosaltres el seu tabernacle (Joan 1:14).

Justament aquests anys la fe en la força del refús de la violència s'aprofundeix i s'estabilitza a través de la confrontació amb les exigències cada vegada més urgents i vastes de justícia i de llibertat per a tots els homes. L'acceleració precipitada de la intolerabilitat de molts aspectes de l'estructura social vigent ens fa comprendre, millor que per al passat, com **la superació de la violència no implica de cap manera una actitud passiva ni una acceptació de la situació existent o un desinterès per una seva mutació,** àdhuc ràpida i radical. Sovint les ideologies contraposades s'han complagut a cultivar o denunciar la inclinació no violenta dels cristians com una actitud de renúncia, de desistiment històric, dels quals s'aprofitaven els detentors del poder. Seria suficient conèixer la dramàtica condició humana dels dos-cents milions de fills de Déu de l'Amèrica llatina per a esvair l'equívoc grotesc d'un refús de la violència com a renúncia a la modificació de les condicions històriques!

Més encara: **les nostres generacions han assistit a eloqüents signes dels temps. La victòria de l'Índia de Gandhi, el testimoniatge planetari de Martin Luther King i finalment la resistència incruenta del poble txecoslovac indiquen clamorosament, ultra el valor, també l'eficàcia històrica d'una viril renúncia a la violència.**

Avui ja no és la violència que, escampant la sang dels altres —ni que sigui per una causa justa—, reintegra l'ordre violat, realitza la justícia, allibera l'home del domini de l'home, sinó que és solament la fe dels mansuets i dels pacífics, i de la seva pròpia sang de màrtirs que, fonent-se amb el martiri del Crist, amb la seva lloança al Pare, amb la seva Eucaristia, reordena, més i tot, amb una immensa força creadora regenera el món, realitza la justícia no de l'home, sinó de Déu, sostreu els homes de tota esclavitud, comprenent-hi l'extrema del pecat i del dimoni, els confereix el poder, no el miserable poder dels senyors d'aquest món, sinó l'únic poder veritable, el dels «fills del Regne».

(Fragment d'un discurs del Cardenal Lercaro
en el 2.^{on} Congrés d'Estudis
sobre la Cristianització contemporània)

Garatge ELOY

de PERE FONT i JUANOLA

CITROEN

Concesionari per a Granollers i Badalona

GRANOLLERS Telèfon 270 00 72

BADALONA Telèfon 280 25 97